

(דף מה ע"א) מפומוי, פמה עופין פתחין גדפיייהו לעילא לקבלא לון, וכמה חיוון דמרפבתא, פלהו מזדמנין לגבייהו לנטלא לון, כל שפן אם שכנינתא שריא בעלותיה, ואסתלקת לקודשא בריך הוא, ורזא דמלה אם תשכבון בין שפתים, (תהלים סח יד), אל תקרי אם אלא אם, זכאה איהו מאן דסליק לה בעלותיה דמצלי בשפון, לעילא לגבי בעלה.

בעלותא דשחרית סלקא בשמא דאתקרי א"ל, הא"ל הגדול ודאי, בעלותא דמנחה סליקת בשמא דאתקרי אלהים, בעלותא דערבית סליקת בשמא דאתקרי יהו"ה, ורזא דמלה אל אלהים יהוה דבר ויקרא ארץ (שם נ א).

ואמרו מארי מתניתין, דצריך בר נש בעלותיה לשהות שעה אחת קדם דמצלי, ושעה אחת לבתר דמצלי, ורזא דמלה דישהא בעלותיה שעתיא חדא, בגין דאתמר (בראשית כד כא) והאיש משתאה לה מחריש, הווא דאתמר ביה (שמות טו ג) יהו"ה איש מלחמה, ולבתר דישהא ליה בר נש וצלי, אם שגורה תפלתו בפיו ודאי אתקבל צלותיה.

ורזא דמלה בר נש צריך למשהא ואתתא לאקדמא, פמה דאת אמר (ויקרא יב ב) אשה פי תזריע וילדה זכר, (ורזא דמלה אשה מזרעת תחלה יולדת זכר, ועוד (תהלים קלו כג) שבשפלנו זכר לנו, ורזא דמלה שבשפלנו של אדם זכור זכרנו לטובה).

ועוד אם שגורה תפלתו בפיו, איהו רזא ויהי הוא טרם פלה לדבר והנה רבקה יוצאת (בראשית כד טו), ורזא דמלה והיה טרם יקראו ואני אענה, עוד הם מדברים ואני אשמע (ישעיהו סח כד), זכאה איהו מאן דלא מעבב מטרוניתא לסלקא למלכא, דכל מאן דאיהו צלותיה שגורה בפומוי בלא עבובא, ההוא ממהר מטרוניתא למלכא, ווי לון לבני נשא דאינון אטימין לבא ועייניו, דלא משתדלין למנדע ביקרא דמאריהון לרצוני ליה בשכינתיה, בכמה תחנונים ופיוסים, לנחתיא ליה לגבי שכנינתא, כל שפן לאתערא ביה רחימו לגבה, פמה דתקינו הבוחר בעמו ישראל באהבה.

וכד קנימין קדמיה, צריך למיקם קדמיה בדחילו, זכאין אינון ישראל דידיעין לפייסא למאריהון בדקא יאות, ולחברא בפומייהו בעלותיהון תרין שמחין אלין דאינון יאהדונה"י, דבכהווא זמנא א"ז תקרא ויהו"ה יענה (ישעיהו נח א), ויהו"ה הוא ובית דינו, ודא שכנינתא (נ"א ודא חכמתא עלאה ושכינתא) (נ"א חכמה) עלאה ותתאה, ודא איהו רזא אם תשכבון בין שפתים (תהלים סח יד), דאיהי קרבנא דקודשא בריך הוא, דודאי שכנינתא איהי קרבנא דיליה, ובגין דא תקינו צלותא בקרבנא.

היא העולה, העולה ודאי, זכאה איהו מאן דסליק לה לגביה בדקא יאות, דאיהו שאיל בגינה (שיר ח ה) מי זאת עולה, עולה ודאי, מן המדבר, מן המדבר ודאי, דפומוי חשיב קודשא בריך הוא פטורא דסיני, ובגין דא מי זאת עולה מן המדבר וגומר.

מקטרת מר (שם ג ו) דא צלותא דשחרית דתקין אברהם והוא מר, ועוד מקטרת מר, (שם א ג) צרור המר הודי לי, ודא נצה דסליק לה בימנא, הדא הוא דכתיב (תהלים טו יא) נעימות בימינה

נצח, ולבונה דא הוה, דסליק לה בגבורה, מפל אבקת רזכל דא צדיק, דסליק לה בעמודא
דאמצעיתא, ואם לא סלקא שכינתא בצלותיה, קרבנא לקודשא בריה הוא, הא בלבא קא נחית
למיכל קרבנא דיליה, ווי ליה טוב ליה דלא אתברי בעלמא, ועליה אתמר (משלי יט כג) גם בלא
דעת נפש לא טוב.

וכד סלקא שכינתא בצלותיה, פמה חיוון ומרפכתא וגלגלי דכורסיא, בלהו יתערוון לגבה בגונגא
בחדוה, ובלהו גרפייהו פתיחן לקבלא לה, והא אוקמוהו (יחזקאל א יא) ופניהם וכנפיהם פרודות
מלמעלה.

וכד סלקא סלקא פיונה, וכד נחתת נחתת פנשרא, דאיהי מטרוניתא, דלא דחילת מפל עופין
דעלמא, ונחתא בכמה מזונין לבנהא, הךא הוא דכתיב (דברים לביא) פנשר יעיר קנז על גוזליו ירחף,
(דף מה ע"ב) מאן גוזליו, אליו אינון ישראל, דאינון פגוזליו מצפצפין לה בכמה צפצופין דעלותא,
ונחתת לגבייהו, לכל חד נחתא ליה מזונא בדקא יאות ליה, למאן נחתא מזונא דאורייתא דאיהי
מזונא דנשמטא, למאן נחתא מזונא דגופא, לכל חד כפום רעותיה.

דבר אחר אם תשכבון, דא אימא עלאה, דאיהי עלותא דשבת, דצריכין שפון לקבלא לה בערב
שבת, דאיהי נשמת כל חי, איהי נחתא על ראש צדיק דאיהו יום השביעי, לשון למודים קרינן
ליה, ואיהי שריא עליה בין תרין שפון דאינון נצח והוד.

ושבת איהי פה, (נ"א פתח) דאתפתחא בערב שבת לקבלא לה בהאי עלותא דשבת, דהא עלותא
דשבת אתקריאת קבלה, ומינה מקבלין כל ספירא דין מן דין, ובה עלותא דבר נש מקופלת
קדם יהו"ה, ואיהי עלותא דעשרת ימי תשובה, ואיהי ה' עלאה, דתקינו בה חמש עלותין פיומא
דכפורי.

אבל שבת איהי שכינתא תתאה, פלילא מתלת אבהן, דאינון תלת ענפין דש' דשפ"ת, ב"ת
יחידה איהי נקודה בחלל דילה, ואיהי חג דכל (נ"א דכליל כל) יומין טבין, עלה אתמר (ישעיהו מ כב)
היושב על חוג הארץ.

אבל נשמטא יתירא בשבת וביומין טבין ובכל מוספין, איהי אימא עלאה, תוספת רוח הקדש,
עלותא דשית יומין דחול תלת זמנין בכל יומא, איהי שכינתא תתאה, פללא דתמני סרי עלותין,
תלת זמנין פיומא, סלקין בשית יומין ח", ועל שמייה אתקרי תפלת כל פ"ה, ביומין דחול אייתי
לה מזונא על ידי שליח, אבל בשבת ויומין טבין אייתי לה מזונא על ידא דקודשא בריה הוא,
ווי לאתתא דאתפרנסת על ידי שליחא, והא אוקמוהו ביונה, דאתמר (בראשית ח יא) והנה עלה
זית טרף בפיך, ואמאי עלה זית, אלא אמרת יונה, רבון עלמין, תהא מזונא דילי מסורה בידך
ותהא מריא פזית, ולא תהא מתוקה ומסורה ביד שליח, ושליח בהאי אתר דא מטרו"ן, ועוד
שכינתא אתקריאת עלותא דפסחא מסטרא דימינא, עלותא דראש השנה מסטרא דשמאלא,
עלותא דשבועות מסטרא דאמצעיתא, יהו"ה איהי בכל אתר לקבלא לה, (ולתקיני מאני קרבא).

דבר אחר שמעו תרים את ריב יהו"ה (מיכה ו ב), מאן ריב יהו"ה ומאן תרים, ריב יהו"ה דא
שכינתא, תרים אלין אבהו, ריב איהי קטטה ומחלקת לקודשא בריה הוא, על בנהא דאינון
בגלותא, ובזמנא דלאו אינון בגלותא, איהי ריב לגביה על אינון מספנין דאזלין מתתרכין
מאתריהו, בגין דירחם עליהו, וקרא אוכה, הדא הוא דכתיב (ישעיה כו ה) או יחזק במעווי, יעשה
שלום לי, שלום יעשה לי, תרי שלמי, חד עם שכינתא דאיהי ריב לגביה על מספנא, ומאן איהו
מספנא דעבדת ריב בגיניה, דא מספנא דאיהו מספנא דצדיק, וכל שפן פד צדיק דאיהו תרב
ויבש בח"י ברכאן דעלותא, ועווחין לגבי קודשא בריה הוא, ואתמר לגבייהו (משלי א כח) אז
יקראני ולא אענה.

וכמה דשכינתא תתאה איהי ריב על צדיק דאיהו ח"י עלמין, תרב ויבש, (תרב מבי מקדשא ויבש
מנסכים ועולות), תבי איהו ריב שכינתא עלאה בגיניה עם קודשא בריה הוא, ועלייהו אתמר (דברים
יז ח) דברי ריבות בשעריה, ובזמנא דתרוייהו אינון ריבות בגיניה עם קודשא בריה הוא, קודשא
בריה הוא צווח לגבי ישראל לתתא, או יחזק במעווי, יעשה שלום לי, שלום יעשה לי (ישעיהו כז
ה), תרי שלומים, לקבל תרי ריבות, וקשיא איהי לה מפלא, אפרשותא דקודשא בריה הוא מינה,
ודא איהו מחלוקת לשם שמים.

וכד נפילת, נפילת לרגלוי, הדא הוא דכתיב (רות ג ז) ותגל מרגלותיו ותשקב, ואתנפלת קדמיה
בנפילת אפים, בגין צדיק דאיהו ח"י עלמין עני בגלותא, וצדיק פד איהו לבר מאתריה אתמר
ביה (תהלים ב יב) נשקו בר פן יאנף, ושכינתא כד איהי לבר מאתרהא אתקריאת ברייתא, איהו
בר ואיהי ברייתא

